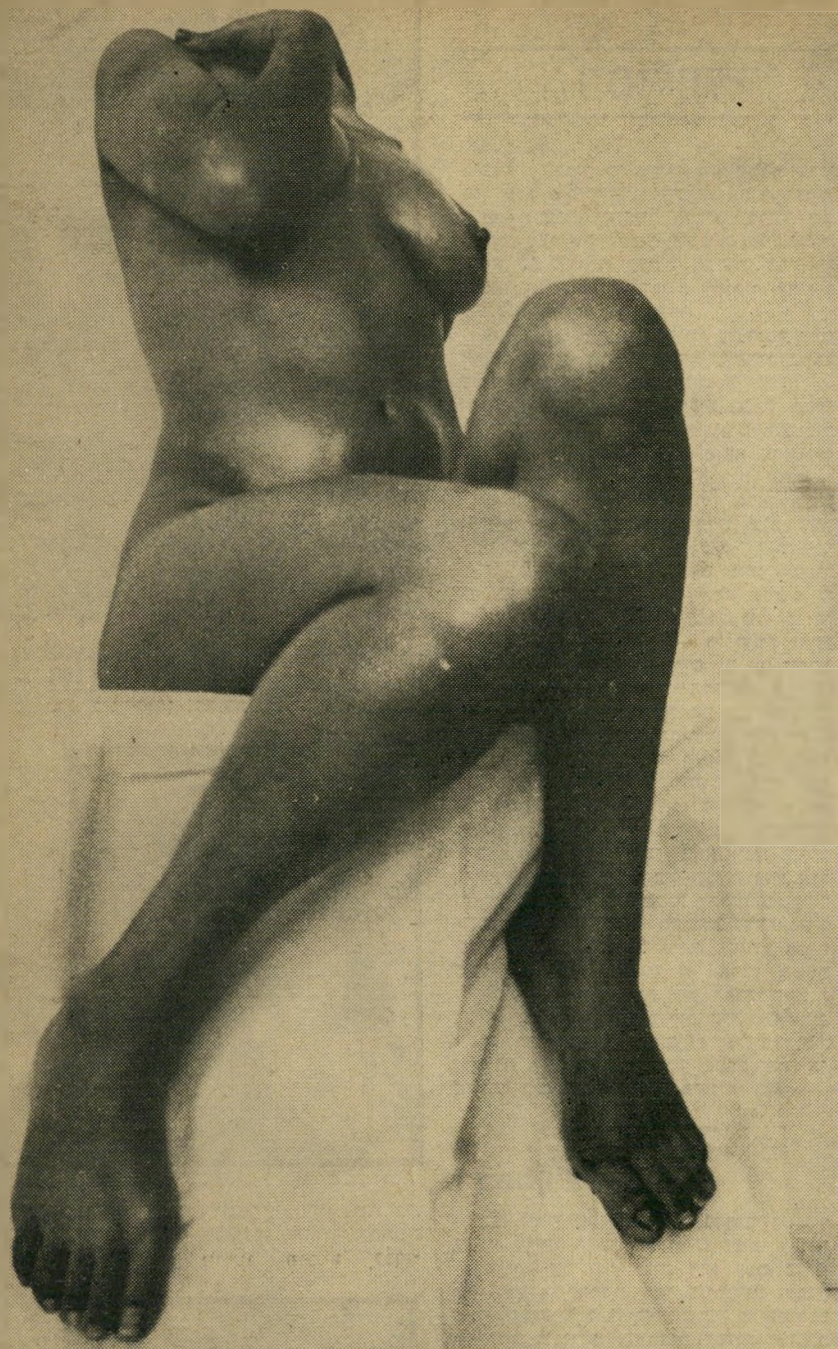

אשה יושבת הנשים הסר
גיות, הסוב
לות, של רודן, ממלאות מוזיאונים. היש
ראלית החדשה היתה שמחה להצטרף.

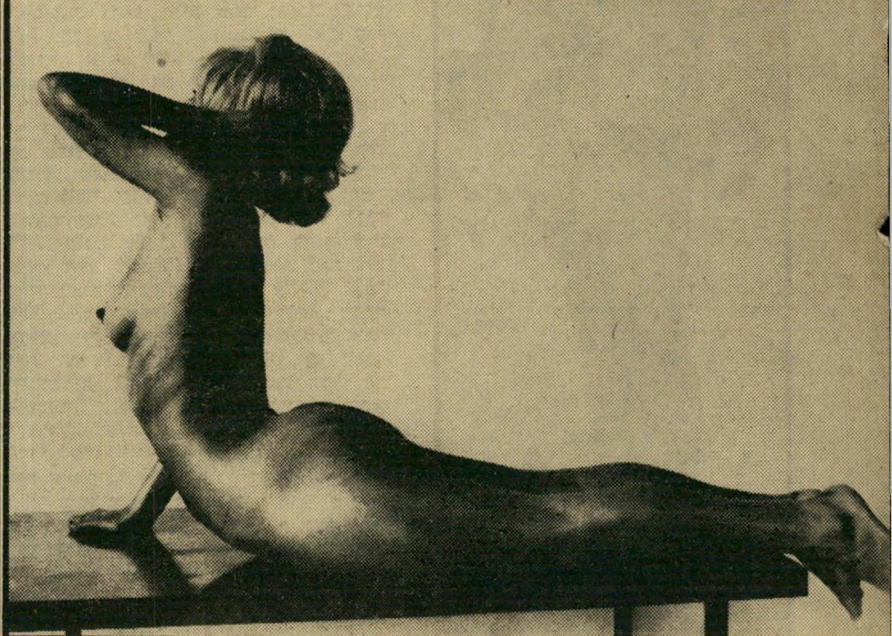
אשה בוכה כל מה ש
הדוגמניות
של רודן יכלו לעשות, גם הישראלית
יודעת לעשות, ואולי גם יותר טוב.

חלוש, מצחיק, עובד כל הזמן, ולא מדבר בכלל. הוא אפילו לא היה פסל אמיתי, הוא היה בעצם פועל. הבחורה הישראלית שנכנסה למוזיאון ישראל וראתה שם את פסליו של רודן ידעה שהוא לא סתם אחד, והיא היתה מוכנה ברצון רב לעמוד מולו כדי שיעשה לה גם פסל כזה כמו שעשה להיא. אבל מישהו הסביר לה שהוא מת.

עד לפני כמה זמן, ולא כליכך בוכשר, נכשל שלוש פעמים בבחינות של הבוזאר, אבל לא חשוב, משלם טוב. והבחורה הצעירה ומחוסרת העבודה הלכה לפסל הזה, עמדה מולו שעה אחת, כמה פעמים בשבוע, נתנה לו לפסל, ונכנסה ככה, בלי לשים לב, להיסטוריה. היא בכלל לא חשבה שהוא משהו מיוחד. הוא נראה לה סתם אחד, כזה

יפה ומחוסרת עבודה, נות בבת ייהקפה, והיא בשבילה. כמה פראנקים, כדאי אמרו לה, היה נזיר

יודעת לעשות את זה לא פחות טוב. היא יודעת גם שאילו היתה מקדימה קצת, וחיה בזמנו של רודן, ואילו היא היתה משמשת לרודן כדוגמנית, בשעה שעשה את הפסל הזה, הוא לא היה קורא לו "האהבה החומקת". אולי סתם "אהבה". היא כלל לא מתביישת בהעתק. דווקא להיפך.

שני גופות ערומים, מלאי חיים, מנסים ביסורים רבים, בכנייה רבה, לדבוק זה בזה. הפסל נוצר בשנת 1886 וגרם מאז הרבה התרגשויות אוהבים. גם הישראלית הצעירה והיפה רוצה לגרום הרבה התרגשויות לכל מיני אוהבים. היא

אהבה החומקת